

Sokoldalú asztali lejátszó

Valamikor két-három évvel ezelőtt ragadta meg a figyelmet egy azóta megszűnt számítógépbolt árlistáján egy – talán Yamakasi névre hallgató – asztali CD-, DVD- és MP3-lejátszó. A hasonló készülékek kezdetben sem magas ára azóta egyre barátságosabbá válik, és bár a márkanev sűrűn változik, a lényeg ugyanaz maradt: elérhető áron juthatunk olyan egységhez, ami illeszkedik a meglévő hifitoronyba, és számítógép nélkül is alkalmas az MP3-zenéket tartalmazó lemezek, a DVD-k, VideoCD-k és zenei lemezek lejátszására.

A nagy gyártók jó ideig ódzkodtak attól, hogy hasonló termékekkel álljanak elő, hiszen az MP3-fájlok mindig a jogsértés szinonimájaként szerepeltek. A világ azonban nem áll meg, így az érdekeltek lassacskán elfogadják az új formátumot, és a nagy cégek is vagy a saját nevük alatt árulnak ilyen lejátszókat, vagy legalábbis a háttérrel, az alkatrészeket biztosítják ezekhez.

A Umax lejátszójával kapcsolatban is volt egy gyanúm: DVD-meghajtót és ilyesfajta elektronikát csak nem gyártanak minden utcacsarkon, valamilyen nevesebb gyártó kell adja a készülék belsejét. Kicsomagolás után azonnal szét is szedtem, hogy körülnézzem a belsejében.

Meglepetésemre odabent néhány áramköri lap, egy apró műanyag lábakon álló olvasóegység, egy tápegység és jó sok levegő fogadott. Az egész belső bőven elférne egy feleekkorára házban is – de hová lenne akkor a tekintély?

A gépezet áramellátásáról a már említett tápegység gondoskodik, ez külön lapon kapott helyet. A meghajtónak saját vezérlőelektronikája van, amelyet – meg mernék rá esküdni – szabványos IDE-kábel köt össze a dekódoló áramkörrel. Ennek lelke – a hatalmas felirat miatt nehéz lett volna nem észrevenni – egy Zoran lapka; ezzel a névvel különféle MJPEG- és MPEG-tömörítő-és -kibontókártyákon már évekkel ezelőtt is találkozhattunk, a gyártó azóta is élvonalbelinek számít ezen a területen. Természetesen van előlapja, kijelzője és hátoldali kivezetései is a készüléknek, de ezek teljesen általános alkatrészek.

A nagy leleplezés viszont nem sikerült, egyik világmárka neve sem díszelgett a gépezet belsejében. Megnyugtató a tudat, hogy a mindennapos alkatrészeknek köszönhetően talán háziagos javítása sem lehet megoldhatatlan feladat. A készülék dobozában minden szükséges kellék meg-

találunk. Tartozik hozzá egy távirányító, amihez nem sajnáltak adni két darab elemet, illetve az a 392 forint sem hiányzik a költségvetésből, amit az euroscart, illetve egy RCA átkötő kábellel elbukik a gyártó. A kézikönyv sajnos csak angol, német és francia nyelven szól hozzánk, bár egy egyoldalas papírlapon a kezelőszervek nevét és a legfontosabb műszaki adatokat azért magyarul is megtaláljuk. A sötét színű lejátszó remekül illeszkedett ugyancsak sötét videomagnómhoz és tévéhez, de csomagolásának jelölései szerint feketében is létezik, ha valakinek ilyen az óhaja.

Üzembe helyezés után elsőként egy DVD-t etettem meg vele, gondolván: ha ezt lejátszsa, nagy baj már nem lehet. Amikor az előlap apró panelje lebillent, és így bukkant elő a szögletes tálcá, kicsit meglepődtem; számítógépes meghajtókban is találkoztam már ilyesfajta kivittel, és nekem nem tetszik. Külső megjelenését tekintve más rosszat a legnagyobb szigor mellett sem lehet elmondani a készülékről. A DVD behelyezése után azonnal megkezdődött a lejátszás; ha nem lennék kíváncsiak a bevezető szövegre vagy a rekláma (hozzá kell tennem, pofátlanságnak tartom, hogy a tisztességesen megvásárolt lemezen hirdetés legyen...), akkor a megfelelő gombot megnyomva azonnal a főmenüre ugorhatunk. Itt a megszokott DVD-s stílusban választhatjuk ki a kívánt nyelvet, feliratot, esetleg elérhetjük a különlegességeket, vagy indulhat maga a film.

Ha türelmetlenek vagyunk, azonnal a filmre ugorhatunk, például egy-két jelenetet túllépve. Ezt hátrafelé is megtehetjük, illetve 2, 4, 8 vagy 20-szoros sebességgel mindkét irányba kereshetünk, „tekerhetünk” a filmben. A részleteket 1/2, 1/4, 1/6 vagy 1/7-ed sebességű kockázással leshetjük meg, illetve a szünet gombot nyomkodva akár minden egyes képkockát kielemezhetünk. Jómagam a lejátszó és a tévé csatlakoztatása után gyakorlatilag azonnal tudtam filmet nézni a készülékkel. Mint – egyelőre hazánkban – a legtöbb embernek, nekem is 4:3 képarányú tévém van, ez azonban semmi gondot nem jelentett. Maga a kép egy keskenyebb csíkban jelent meg, a felirat pedig szépen, jól olvasható módon alá, a fekete részre került. A kép mintha egy lepkesóhajnyit sötét lett volna, és a készülékben sem lehetett sem színtelítettséget, sem kontrasztot vagy fényerőt állítani, de ezeket a jellemzőket a tévéken általában módosítani lehet, és annyira nem volt zavaró a jelenség, hogy fásasztottam volna magamat miatta. Aki jobban el akar merülni a lejátszó lelkivilágában, az belemászhat a menüjébe. Külön állítható be, hogy a tévén megjelenő feliratok, a film felirata, a film hangjai és a DVD-lemez menüje milyen nyelven jelenjen meg. Természetesen ezeket a beállításokat lejátszás közben vagy a lemez saját menüjéből felülbírálhatjuk, sok hasznukat meg nem nagyon vesszük, ugyanis a menüpontokban csak angol és német nyelvet választhatunk, magyart nem.

Hasonlóan izgalmas a képpel kapcsolatos menüpont, ahol megadhatjuk, hogy PAL vagy NTSC tévékészülékkel

Umax DVD 6500

Jellemzők

- 96 kHz 24 bites D/A átalakító
- AC-3 5.1 dekóder
- 10 bites video D/A átalakító

Kimenetek

- koaxiális és optikai digitális hangkimenet
- S-Video aljzat
- RCA video- és hangkimenetek
- 1 db euroscart csatlakozó

rendelkezünk-e, a képarány 4:3 vagy 16:9 legyen, illetve CVBS vagy RGB kimeneti formátumot szeretnénk.

Gazdagabb a hangbeállítások tárháza, ahol az analóg és digitális kimenetre külön-külön adhatjuk meg az AC3, a DTS, az MP3 és egyéb hangok

jellemzőit. Analóg esetben két- és hatsatornás kimenetet kérhetünk, a digitális kimeneten pedig nyers (raw) és PCM formátumot választhatunk. Néhány korlátozással a táblázat elemeit szabadon állíthatjuk – sajnos sokcsatornás erősítő és hangfalkészlet nem áll rendelkezésemre, így itt nem sokat tudtam bűvészkedni.

Külön menüpontban kapott helyet a Prologic hangzás, illetve a mélyláda engedélyezése, valamint a gyerekzár kódjának és a tartalmi szintnek a megadása.

Meg kell említenem, hogy egy kicsit kényelmetlennek éreztem a menü és általában a készülék használatát abból a szempontból, hogy a műveletek végrehajtásának némi késéssel látott neki. Nem világos, hogy az elem gyengesége, netán a mechanika kényelmessége vagy a vezérlés lassúsága okozza-e ezt, ám sokszor az ütök-vágók felhasználó türelmetlenségével nyomkodtam a gombokat, nem értve, hogy miért nem történik már valami. Szerencse, hogy ha egy gombnyomás az adott helyzetben nem értelmezhető, a képernyőn egy áthúzott kör jelzi, hogy a készülék a parancsot nem fogadta.

Mivel VideoCD-eket nem sok helyen láttam hazánkban, csak az érdekesség kedvéért tettem be a Macskafogó gyári példányát. Mit mondjak, sikerült lejátszani, volt kép és hang, ám a DVD-k megjelenése óta a kis felbontású, gyengécske képminőségű VCD-k korszaka leáldozott. A zenei CD-k ugyan még nem futottak ki, ám lejátszót ezekhez egy marék lézerdiodából még egy ügyesebb tajvani óvodás is összeűt, nincs mit próbálgatni rajta. Amitől az egész történet érdekes lesz, az az MP3-lejátszás. Hosszas keresgélés kellett ahhoz, hogy találjak egy változó sáv szélességű (bitrate) tömörített MP3-állományt, de sikerült; ahogyan arról is meg tudtam bizonyosodni, hogy a készülék ezekkel is elboldogul. Meglepő módon az id3 elemekkel annál kevésbé – pontosabban semennyire, helyettük a fájlok nevét listázza a képernyőre. Miután behelyeztük a lemezt, megkezdte az első könyvtár első zeneszámának lejátszását, illetve megjeleníti a könyvtár tartalmát. A bal felső sarokban a könyvtár teljes neve megjelenik, ha nem hosszabb 7 karakternél; ellenkező esetben négy betű látható az elejéről, egy alulhúzás, majd két betű a végéről. Hát, végül is jobb, mint a semmi.

A zeneszámokban nem lehet előre-hátrapörgetni, egyenként viszont lépkedhetünk közöttük. Ha meg tudjuk jelezni, hogy például a 112-es szám a kedvencünk a lemezről, akkor közvetlenül is elérhetjük. Ehhez mindössze a +10 feliratú gombot kell 11-szer megnyomnunk, majd a 2-es gomb puha érintése után már hallhatjuk is a kívá-

lasztott művet. Ez a módszer a CD-lejátszókról ismert, és a húsz számnál többet nem tartalmazó zenei lemezek esetében jól használható, de mivel egy-egy MP3-lemezre 120–150 szám is felkerülhet, valami kényelmesebbet is kitalálhattak volna.

Érdekes, hogy az adatokat csak a tévé-képernyőn jeleníti meg a készülék, a saját kijelzőjén csak a zeneszám sorszámát láthatjuk, illetve azt, hogy pontosan hol tart a lejátszás. Televízió híján, bár nem megoldhatatlan, elég bajos az MP3-lejátszás.

Beteges MP3-gyűjtők arra is vetemedhetnek, hogy vegyesen írják meg lemezeiket, esetleg bonyolultabb könyvtárat alkossanak az egy album–egy könyvtár elrendezésnél. Vajon mi történik ekkor? Semmi. A készülék szépen végiglépked a könyvtárakon, majd megjeleníti a tartalmukat. Igaz, nálam a második könyvtárszint állományait már egyetlen listába gyűjtötte, majd a 36 fájlból kihagyta azt a kettőt, ami adatfájl volt, illetve azt az egyet, amit egy felsőbb szinten már mutatott, így állt elő a 4-estől 36-os sorszámgig tartó lista. Azt nem egészen értettem, hogy miért a lista elejéről és nem a végéről maradtak el a sorszámok – olyan apróság ez, ami a használhatóságot ugyan nem befolyásolja, ám némiképp elnyagolt termékfejlesztésre utal.

Érthetetlen, hogy egyes emberek kiváló dolgokat alkotnak, de csak a műszaki tartalommal foglalkoznak, a megfelelő tálalással és felhasználói felülettel már nem. Vagy ami még rosszabb: csak felületet és tálalást tudnak készíteni, műszaki tartalmat nem. A Umax lejátszója az előbbi csoportba tartozik, kezelői felületének betegségeitől függetlenül kiváló kép- és hangminőséget nyújt.

Ha hasonló készülékre vágyunk, és nem ragaszkodunk a márkanévhez, akkor 10–20 ezer forintot takaríthatunk meg a vásárláskor. Érdeemes megismerkedni a drágább termékekkel is, majd eldönteni: nyújtanak-e az árukkal arányosan többet egy félig névtelen termékhez képest, és képesek vagyunk-e megalkudni néhány részlet tekintetében, a megtakarított pénzen pedig például kettővel több DVD-lemezt vásárolni.

A készüléket a Demand 2000 Kft.

(☞ <http://www.demand.hu>) bocsátotta rendelkezésemre.

A lejátszó ára 36 160 Ft + áfa.

Medgyesi Zoltán (mz@rettesoft.hu)

a BMGE 24 éves informatika szakos hallgatója.

Szabadidejét legszívesebben a barátnőjével tölti.

Szeret autózni és bográcsban főzni. A Linuxot hat

éve ismeri, de még nem volt lelkiereje, hogy

áttérjen rá. A Linuxvilág magazin hírszerkesztője.

Ami tetszett

- Kiváló hang- és képminőség
- Csendes működés
- Alapbeállításokkal is kifogástalanul működik

Ami nem tetszett

- Csúnyácska, ügyetlen kezelőfelület
- Lomhának tűnő működés

